

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobkyně:

P. T. N.

bytem v ČR X

zastoupená Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem
sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2025, č. j. MV-32102-4/SO-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

- 1. Žalobkyně podala dne 17. 9. 2013 Ministerstvu vnitra (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) žádost (dále jen „*První žádost*“) o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87h

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „ZPC“). První žádost byla zamítnuta pravomocným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 8. 2016, č. j. OAM-19306-33/TP-2013, podle § 87k odst. 1 písm. b) ZPC z důvodu, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu tím, že jejím účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství M. V. (dříve P.), nar. X, občana ČR (dále jen „syn“).

2. Žalobkyně podala dne 22. 11. 2016 správnímu orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b ZPC (dále jen „Původní žádost“). Původní žádost byla zamítnuta pravomocným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 6. 2017, č. j. OAM-17377-20/PP-2016, podle § 87e odst. 1 písm. c) ZPC z důvodu, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu tím, že jejím účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství syna.
3. Žalobkyně podala dne 19. 9. 2019 správnímu orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. a) ZPC (dále jen „Druhá žádost“). Řízení o Druhé žádosti bylo zastaveno pravomocným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 11. 2019, č. j. OAM-14111-12/TP-2019, podle § 169r odst. 1 písm. e) ZPC z důvodu, že žalobkyně opakovaně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, aniž uvedla jakékoli nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti.
4. Žalobkyně podala dne 25. 9. 2024 správnímu orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b ZPC (dále jen „Žádost“). V Žádosti uvedla, že se považuje za rodinného příslušníka syna. Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2024, č. j. OAM-14233-11/PP-2024, správní orgán prvního stupně zastavil řízení o Žádosti podle § 169r odst. 1 písm. e) ZPC z důvodu, že žalobkyně opakovaně podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, aniž uvedla jakékoli nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Rozhodnutím ze dne 12. 3. 2025, č. j. MV-32102-4/SO-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou a přípustnou žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s.

II.

Žaloba

5. Žalobkyně správním orgánům vytýkala, že pomínuly, že poslední žádost o povolení přechodného pobytu podala téměř před osmi lety a otcovství syna bylo uznáno před 13 lety. Správní orgány nezohlednily faktor plynutí času, ani péči žalobkyně o syna, bezúhonný pobyt žalobkyně na území přes 20 let a integraci žalobkyně i syna do české společnosti. Správní orgány podle žalobkyně pochybily, pokud Žádost neprojednaly věcně a nezjistily aktuální stav věci, tj. změnu poměrů žalobkyně a syna od poslední žádosti.
6. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zopakovala vypořádání odvolacích námitek žalobkyně, které byly totožné s námitkami žalobními.
8. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

9. Vzhledem k tomu, že s tím oba účastníci vyjádřili výslovný souhlas (žalobkyně v podání ze dne 24. 11. 2025 a žalovaná ve vyjádření k žalobě), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

10. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů je napadené rozhodnutí nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Žaloba je nedůvodná.

Právní východiska soudu

12. Podle § 87b odst. 1 ZPC platí, že rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
13. § 169r odst. 1 písm. e) ZPC stanoví, že se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k přechodnému, dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.
14. Právní regulaci zastavení řízení o opakované žádosti bez uvedení nových skutečností již vyložil Nejvyšší správní soud. Pro převzetí jeho závěrů není významné, že posuzoval § 169 odst. 8 písm. e) ZPC ve znění do 14. 8. 2017, jelikož šlo o totožnou právní úpravu, nyní zařazenou do § 169r odst. 1 písm. e) ZPC. V bodě 13 rozsudku ze dne 22. 5. 2019, č. j. 2 Azs 343/2018-38, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že správní orgány v takovém případě pouze prokazují a odůvodňují podmínky pro zastavení řízení, tedy že se jednalo o řízení o opakované žádosti, ve které nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti. Správní orgány zjišťují jako první podmínku to, zda se jedná o opakovanou žádost, tedy zda obě žádosti mají stejný předmět řízení a je jimi žádáno o vydání téhož pobytového titulu z totožného důvodu. Druhá a poslední podmínka pak spočívá v tom, zda cizinec

vedl oproti původní žádosti nějaké nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o původní žádosti.

15. V bodech 18 a 19 recentního rozsudku ze dne 14. 11. 2024, č. j. 5 Azs 240/2024-32, pak Nejvyšší správní soud posuzoval nynější znění § 169r odst. 1 písm. e) ZPC. Zde uvedl, že se cizinec nemůže opakovaně podanou žádostí založenou výlučně na již dříve uplatněných skutečnostech domoci přehodnocení rozhodnutí o dříve podané žádosti, a to ani za situace, kdy tvrdí, že toto rozhodnutí bylo nezákonným. Správní orgány jsou oprávněny zastavit řízení, pokud cizinec v opakovaně podané žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti. Přitom novou skutečností není bez dalšího ani samotné plynutí času, byť v závislosti na předmětu řízení nelze obecně vyloučit, že i plynutí času bude mít za následek změnu poměrů, které mohou mít význam pro rozhodnutí. V takovém případě by však cizinec musel tvrdit, že v době, která uplynula mezi podáním původní žádosti nebo rozhodnutím o ní a následným podáním opakované žádosti taková skutečnost nastala. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně potvrdil závěry ve výše odkazovaném bodě 13 svého rozsudku ze dne 22. 5. 2019, č. j. 2 Azs 343/2018-38.

Závěry správních orgánů

16. Soud předesílá, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS).
17. Správní orgány odůvodnily zastavení řízení o Žádosti následovně. Žalobkyně neúspěšně podala První žádost, Druhou žádost a Původní žádost (viz str. 1 a 2 prvoinstančního rozhodnutí). Původní otcovství syna bylo popřeno, nově bylo určeno otcovství pana H. D. V. a příjmení syna bylo změněno z P. na V., což potvrzuje závěr o účelově určeném otcovství syna, který správní orgány učinily v řízení o První žádosti a Původní žádosti. Tyto skutečnosti byly předmětem řízení o dříve podaných žádostech žalobkyně (viz str. 2 prvoinstančního rozhodnutí). Žalobkyně v Žádosti neuvedla žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem řízení o Původní žádosti a které by měly vliv na posouzení Žádosti, pokud jde o účelově určené otcovství syna. Ani běh času nemá vliv na skutečnost, že se žalobkyně dopustila obcházení ZPC s cílem získat povolení k přechodnému pobytu tím, že jejím účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství syna (viz str. 2 prvoinstančního rozhodnutí a str. 4 napadeného rozhodnutí). Původní žádost žalobkyně byla věcně projednána a žalobkyně měla možnost v řízení o Původní žádosti prokázat splnění podmínek pro získání povolení k přechodnému pobytu. Jen obtížně se lze domnívat, že plynutím času by nastaly takové nové skutečnosti, které by zvrátily důvod pro zamítnutí Původní žádosti, kdy právě plynutím času došlo i k popření otcovství syna, na základě kterého syn získal občanství České republiky. Institut zastavení řízení při zjištění opakované žádosti ve smyslu § 169r odst. 1 písm. e) ZPC slouží k tomu, aby nedocházelo k zahlcování řízení o pobytová oprávnění z předchozího řízení neúspěšnými cizinci, kteří se touto cestou snaží toliko legalizovat svůj pobyt na území, k čemuž využívají a předkládají stále stejné skutečnosti, jež již byly správními orgány posouzeny v souhrnu s dalšími relevantními skutečnostmi jako nedostačující pro získání pobytového oprávnění. Žalobkyně pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností do 4. 7. 2025, kdy může požádat o jeho prodloužení. Žalobkyně se podáním Žádosti snaží těžit a získat pro sebe výhody, na které by v případě zapsání skutečného otce do rodného listu syna neměla právní nárok, jelikož syn by nezískal občanství České republiky. Výhody však nelze těžit z jednání, jehož cílem bylo

obejít ZPC, i když od této skutečnosti uplynulo několik let. ZPC nestanoví žádnou lhůtu, kdy by k podvodnému jednání či obcházení zákona již nemělo být přihlíženo (viz str. 4 napadeného rozhodnutí).

18. Správní orgány tedy zastavení řízení o Žádosti s odkazem na § 169r odst. 1 písm. e) ZPC odůvodnily jednak tím, že se žalobkyně podáním Původní žádosti i Žádosti domáhala vydání téhož pobytového oprávnění (povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b ZPC) z titulu své rodinné vazby k synovi. A dále své rozhodnutí správní orgány odůvodnily tím, že žalobkyně neuvedla v řízení o Žádosti žádné (nové) skutečnosti, které nebyly posuzovány v řízení o Původní žádosti.

Vypořádání žalobních bodů

19. Soud připomíná, že zastavení řízení o Žádosti a závěr správních orgánů o naplnění hypotézy normy § 169r odst. 1 písm. e) ZPC by mohl na základě žalobních námitek žalobkyně neobstát jen tehdy, brojila-li by žalobkyně buď proti závěru, že (i) Žádost byla opakovanou žádostí, nebo proti závěru, že (ii) žalobkyně v Žádosti ve srovnání s Původní žádostí neuvedla žádné skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o Původní žádosti. Žalobkyně mohla být v řízení procesně úspěšná jen tehdy, pokud by zpochybnila některou z těchto dvou uvedených podmínek zastavení řízení.
20. Žalobkyně v žalobě nespороvala splnění první podmínky pro zastavení řízení, tedy že Žádostí žalobkyně žádala o totéž pobytové oprávnění z totožného důvodu jako v Původní žádosti.
21. Žalobkyně v žalobě v podstatě nespороvala ani splnění druhé podmínky zastavení řízení, neboť netvrdila, že by v Žádosti uvedla nějaké skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o Původní žádosti.
22. Žalobkyně v žalobě argumentovala časovým úsekem mezi podáním Původní žádosti a podáním Žádosti (8 let) a časovým úsekem mezi souhlasným prohlášením o otcovství syna a vydáním napadeného rozhodnutí (13 let). Podle žalobkyně měla být takto uplynulá doba zohledněna správními orgány v řízení o Žádosti.
23. Tyto žalobní námítky vztahující se k plynutí času nemohly být důvodné. Soud v tomto směru odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2024, č. j. 5 Azs 240/2024-32, podle něhož novou skutečností ve smyslu § 169r odst. 1 písm. e) ZPC není bez dalšího ani samotné plynutí času. Dále soud zdůrazňuje, že žalobkyně ani v Žádosti ani v celém řízení před správním orgánem prvního stupně faktor plynutí času nezmínila a jako novou skutečnost ho tedy neuplatnila. Žalobkyně v žalobě netvrdila, že žalovaná měla k tvrzením nově vzneseným žalobkyní v odvolacím řízení přihlídnout, protože je žalobkyně nemohla uplatnit dříve (srov. § 82 odst. 4 správního řádu).
24. Odkazy žalobkyně v žalobě na judikaturu Nejvyššího správního soudu nebyly přiléhavé. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, podle něhož je nutno zhodnotit závažnost porušení veřejného pořádku, se týkal přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zrušením povolení k trvalému pobytu (viz jeho body 25 a 26, příp. odkaz na něj v bodě 11 recentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2025, č. j. 4 Azs 148/2025-49). Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102, č. 2781/2013, se podle své právní věty týká účelově uzavřeného manželství, které následně plnilo svou funkci. Nejde tedy o otázku související s nynějším předmětem řízení (žalobkyně ani netvrdila, že by muž, jehož otcovství ve

vztahu k synovi uznala, následně plnil funkci otce syna). Dlužno dodat, že tyto judikaturní odkazy žalobkyně ve správním řízení neuplatnila, tudíž správní orgány nemohly pochybit tím, že se jimi nezabývaly.

25. Žalobkyně dále v žalobě namítla, že nově nastaly následující skutečnosti a okolnostmi. Ve vztahu k sobě žalobkyně tvrdila, že bezúhonně žije na území více než 20 let a živí se podnikáním. Pokud jde o syna, žalobkyně ho živí a příkladně o něj pečuje. Žalobkyně žije se synem a druhem. Synovi je 13 let, navštěvuje základní školu v Sušici a věnuje se sportu. Žalobkyně i syn jsou plně integrováni do života v České republice. Podle žalobkyně správní orgány pochybily, když tyto skutečnosti pominuly a nezjišťovaly osobní, rodinné a další poměry žalobkyně a syna (výslechem žalobkyně a syna).
26. Ani tyto námitky nebyly důvodné, jelikož pro posouzení naplnění dvou výše uvedených zákonných podmínek pro zastavení řízení nebyly skutečnosti tvrzené žalobkyní relevantní. Žalobkyně ani v Žádosti ani v celém řízení před správním orgánem prvního stupně tyto skutečnosti neuvedla a jako nové skutečnosti je tedy neuplatnila. Žalobkyně v žalobě netvrdila, že žalovaná měla k tvrzením nově vzneseným žalobkyní v odvolacím řízení přihlédnout, protože je žalobkyně nemohla uplatnit dříve. Správní orgány nemohly pochybit tím, že nezjišťovaly aktuální poměry žalobkyně a syna, jelikož žalobkyně v řízení před správním orgánem prvního stupně žádné nové skutečnosti k tomu se vztahující netvrdila.
27. Dále žalobkyně v žalobě namítla, že by optikou správních orgánů nemohla nikdy podat žádost o přechodný pobyt, kterou by se správní orgány musely zabývat meritorně, přestože dochází v poměrech žalobkyně a syna ke změnám.
28. Tato námitka nebyla důvodná, jelikož § 169r odst. 1 písm. e) ZPC žalobkyni umožňuje, aby v další žádosti uplatnila nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti, a v takovém případě se správní orgány její žádosti musí zabývat věcně. Takto však žalobkyně nepostupovala a v Žádosti (ani v řízení před správním orgánem prvního stupně) neuvedla jedinou skutečnost, která by nebyla řešena v řízení o Původní žádosti. Žalobkyně do tiskopisu žádosti uvedla jen svou vazbu k synovi, ale existence tohoto rodinného poměru byla v řízení o Původní žádosti samozřejmě posuzována (a nespоровána). Soud znovu odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2024, č. j. 5 Azs 240/2024-32, kde je zdůrazněno, že správní orgány jsou sice oprávněny zastavit řízení, pokud cizinec v opakovaně podané žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti, avšak tvrdil-li by cizinec v opakované žádosti, že v uplynulé době nastaly nějaké nové (relevantní) skutečnosti, tento procesní postup je správním orgánům zapovězen.
29. Již v rozsudku ze dne 18. 9. 2020, č. j. 77 A 65/2020-48, vydaném ve věci žaloby žalobkyně proti rozhodnutí o zastavení řízení o Druhé žádosti, zdejší soud ostatně dospěl k závěru, že za novou skutečnost ve smyslu § 169r odst. 1 písm. e) ZPC nelze považovat samotné uplynutí času od podání První žádosti. Zdejší soud zde vyvrátil tamní argumentaci žalobkyně totožnou s nynější žalobou žalobkyně, že již jednou podanou pobytovou žádost nebude moci vzhledem k § 169r odst. 1 písm. e) ZPC úspěšně podat nikdy znovu. „*Nic takového z tohoto ustanovení totiž nevyplyvá; právě tím, že brání v meritorním projednání jen těch žádostí, které neobsahují nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o žádosti dříve podané, umožňuje naopak dotčenému cizinci vnést do řízení takové nové skutečnosti, které*

zdůvodní možnost jiného rozhodnutí o později podané žádosti.“ (viz body 14 až 16 citovaného rozsudku).

30. Ani poslední žalobní námitka, vztahující se k okolnostem prohlášení o uznání otcovství syna, nebyla důvodná. Žalobkyně v Žádosti a po celý zbytek správního řízení žádné takové okolnosti neuvedla a stěží se mohlo jednat o skutečnosti *nové* ve vztahu k době podání Původní žádosti (žalobkyně v žalobě uvedla, že otcovství bylo uznáno v roce 2012). Skutečnost, že žalobkyně nebyla uznána vinnou ze spáchání přečinu, který by skutkově spočíval v úmyslně nepravdivém prohlášení o uznání otcovství syna (slovy žalobkyně, že se nepodařilo prokázat, že souhlasné prohlášení o určení otcovství učiněné před příslušným orgánem státní správy bylo učiněno úmyslně účelově), neměla na rozhodnutí o Žádosti žádný vliv. Správní orgány byly oprávněny učinit si závěr o účelovosti prohlášení žalobkyně o uznání otcovství syna, kdy současný nesouhlas žalobkyně s jejich závěry není relevantní. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše odkazovaném rozsudku ze dne 14. 11. 2024, č. j. 5 Azs 240/2024-32, cizinec se nemůže opakovanou žádostí bez uvedení nových skutečností domoci přehodnocení rozhodnutí o dříve podané žádosti, pokud tvrdí, že rozhodnutí o dříve podané žádosti bylo nezákonné.
31. I zde soud může souhlasně odkázat na svůj rozsudek ze dne 18. 9. 2020, č. j. 77 A 65/2020-48, vydaném ve věci žaloby žalobkyně proti rozhodnutí o zastavení řízení o Druhé žádosti, kde v bodě 16 uvedl, že správní orgány v řízení o První žádosti dospěly k závěru, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu, když za jejího přičinění bylo účelově určeno otcovství občana České republiky k jejímu synovi, který následně získal české občanství. Rozhodnutí ve věci První žádosti je pravomocné, a jeho závěry a obsah je tedy nutno považovat za správné a bezvadné, protože nebylo zákonem stanoveným způsobem změněno ani zrušeno, jak plyne ze zásady presumpce správnosti aktů veřejné správy (viz bod 16 citovaného rozsudku).
32. Soud shrnuje, že v mezích žalobních námitek soud nezjistil nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v Žádosti netvrdila žádné skutečnosti, které by neuplatnila v řízení o Původní žádosti a v odvolacím řízení a v žalobě se soustředila pouze na časový odstup od podání Původní žádosti. Tato procesní strategie žalobkyně nutně vedla k zastavení řízení o Žádosti, jelikož žalobkyně v Žádosti netvrdila relevantní nové skutečnosti odůvodňující potřebu nového meritorního posouzení své věci.
33. Soud tedy neshledal žádnou z žalobkyní uplatněných námitek důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

34. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a procesně úspěšnému žalovanému v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou

týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 22. prosince 2025

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně